

Κτύπα μὲ τοιούτους ἀδόμυκτους τὴν κοινωνίαν τῶν γελώτων, ἀφοῦ σ' ἐνισχυώσιν οἱ παλμοὶ μου, ἵνα πρᾶξις τοῦ ἠθικοῦ νόμου τὴν λευκὴν στήλην, ἔνθα τὸ ὄνομά σου ἐχαράχθη ὡς ὄνομα μάρτυρος.

Δός μοι τὴν χεῖρα καὶ πάλιν. ἀφοῦ ἐθουσιάσθη-
μεν χιλιάκις, ἀφοῦ εἴμεθα τέκνα λατρείας ἀθανάτου.

Ἐγεννήθης πρὸ ἐμοῦ, τλήμων ἡγεμονίς, ἵνα προετοιμάσῃς διὰ τὴν ἐμφάνισίν μου ἐν βασιλείῳ· ἀλλ' ἡ καρδία σου ἦτο μικρὰ διὰ τοὺς παραδύτους σου, καὶ οὕτως, ἅμα εἰσώρμησα εἰς τὰ ἡλύσια, εἶχον πληρωθῆ ταῦτα ἀρωμάτων· καὶ οὕτως ἡ ἦδη προ-
ώρως ἐκορέσθη, καὶ τοῦ ἔαρος τὰ πολυάνθημα βλα-
στήματα τῆς δάσεως ἀπέπνιξαν τὴν θαλερότητα καὶ τῶν ῥόδων τὰς ἀτελευτήτους ἐκτάσεις, τῶν ναρχίσσων διεδέχθη ἡ χλοερὰ στρωμνὴ.

Κοιμοῦ ἦδη ἐπὶ ταύτης, γηραιά μου νύμφη.

* *

Καὶ παλμοὶ περιπαθοῦς ἀγάπης τὸ τρομαλέον ἐ-
νέκρωσαν τῆς μετανόιας φίλημα. καὶ ὁπότε ἡ λήθη ἐπεφάνη μελανειμονοῦσα εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος τῶν προσδοκῶν, ἀγωνία στυγνὴ συνετάραξε τὴν ψυχὴν σου· τὸ βῆμα τῆς ἀμφιβουλίας ἐσταμάτα πρὸ τοῦ ἀπαισίου δράματος, μία κλαυθυμῆρὰ ἠγῶ ἐ-
κόμιζε τοὺς αἰωνίους στεναγμούς, καὶ ἡ μαρτυρικὴ σου κεφαλὴ στρέψασα ὀπίσω τὰ πρῶτα τῆς ἡσῶς ἐπανέβλεπεν ὄνειρα.

Καὶ τότε μία πτέρυξ ἀοράτου ἀγγέλου ἐσκόρπιζε λευκάνθημα εἰς τὴν ὁδόν, ἦν ἐκ νέου ἐθάδιζες, οἱ πόθοι σὲ συνεκράτουν παλινσοτοῦσαν, τὰ φάσματα διελύοντο τῆς Νεμείσεως, καὶ ὁ ζόφος διὰ τὴν ἀπέλ-
πιδα λύσιν ἀπεσβέννετο πρὸ τῶν νέων περιπλανή-
σεων ἀνά τὸν νεκρικὸν παράδεισον.

Καὶ ἐπανήρξασο εἰς τὴν πολυεὶλητον ἀγκάλην, ἀφ' ἧς μάτην προσεπάθησεν ἡ σιδηρὰ νὰ σὲ ἀπι-
σάσῃ τοῦ δημίου ἀρπάγῃ.

Ἡ δὲ ἀθάνατος πίστις προελαθε τὸν ἀπορραγι-
σμόν, τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου προεδέχθη πάλιν τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου ῥεμβασμοῦ, ὅπερ ἐπροστάτευσε τοὺς ἀμοιβαίους ἔρκους, καὶ ἀπὸ τὴν βιαίαν τοῦ θλέθρου πνοὴν διεσώθησαν πάλιν τὰ παρήγορα τῆς οἴχομέ-
νης εὐτυχίας ἔχνη.

Καὶ τὰ δάκρυα πίπτοντα, τὴν ἰλαστήριον ἐτέλουν σπονδῆν.

Σεῖς γλυκεῖαι παραφοραὶ ὡς κύματα ἐπὶ ἠδονι-
κῆς ἀγκάλῃς λικνίσαντα μίαν ἀθάνατον λατρείαν, φερομένην ὡς κοῦφον λύραν ἠδυπαθοῦς νάρκης, συγκρατήσατε τοὺς γενναίους παροξυσμούς τῆς ὑ-
περγείου αὐτοθυσίας, καὶ κομίσσατε ὡς λάφυρα ὀρ-
φανοῦ ἀγῶνος, παρὰ τὰ ἀπομνημονεύματα ἐνὸς τρα-
γικοῦ παρελθόντος, ἵνα κατανοήσῃ τις, ὅτι ὁ θάνα-
τος ἐμενε μακρὰν τῶν συνεχῶν κινδύνων· οὕτω δέ, ἔάν οἱ ἄλλοι εἰσῆλθον αἰχμάλωτοι εἰς τὸν Ἄδην, ἡμεῖς θέλωμεν ἀντικρύσῃ ποτὲ τοῦτον ὡς σύμμαχοι.

Ναί· εἶχον παλαισίη, ὅπως παλαιῶ.

Καὶ ἐκυρίευσα τὴν γυναῖκα, κατέκτησα εἶτα τὴν ἁμαρτωλὴν, συγκρατῶ ἦδη τὴν μαρτυροῦσαν.

Ἦμην παῖς διὰ τὴν πρώτην, νέος διὰ τὴν δευ-
τέραν, γέρων ἦδη διὰ τὴν τρίτην.

Καὶ ἡ θὰ σὲ ἀνεβίβαζον ἐπὶ τοῦ ἄρματός μου, ἔάν ἀνεδείκνυσσο μάρτυς καὶ ἡρώϊς, ἡ θὰ σ' ἔσυρον ἀπ' αὐτοῦ ἔάν παρέμενες γυνή.

Καὶ σύ, ὑποδουλωθεῖσα, ἀνέζησας, ἐμεγαλύνθης ἐν τῇ ἀγάπῃ, καὶ ἐθριάμβευσας.

Χαῖρε, πολυλάτρευτος Ἀραξῶν!

Ὅταν ἐταπεινώθην πρὸ σοῦ, καὶ ἠναγκάσθην νὰ σοὶ ἑωρῆσω τὴν δάφνην μου, σύ δὲν ἀπήτησας νὰ κλίνω γόνυ πρὸ τοῦ νικητηρίου σου μειδιάματος, ἀλλ' ἐσταμάτησας πρὸ τοῦ πρώτου σταυροῦ, μοὶ ἔδωκας τὴν τρέμουσιν χεῖρα, μ' ἠσπάσθης, καὶ ὁ δύσπνοος πόνος θρηνοῦσαν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς μου σ' ἔρριψεν.

ὦ! Καὶ εἶδες τότε τὸ γλυκύτερον ὄνειρον. Ἐκοι-
μᾶσο ἐπὶ τῆς δόξης σου.

* *

Ἄλλ' ὄχι. Δὲν ἐξηγντλήθη ἔτι ἡ καρτερίκ. Ἰπο-
μένειν χάριν ἐμοῦ, ἀγία μου φίλη. Ποσάκις δὲν ἔ-
θραυσας τὰ δεσμά σου; Ποσάκις μὲ τοὺς τελευταί-
ους τοῦ Φοίβου ἀκτῖνας, ὡς περιπαθῆ δὲν ἀπηύθυ-
νας προσευχὴν πρὸς τὸ ἐπερχόμενον φῶς; «Δός μοι ἔτι μίαν λάμψιν σου, ἵνα συναίσθαιθῶ, ὅτι δὲν ἀποθνήσκεις ἀφοῦ τὴν ἐπαύριον θ' ἀνατείλεις πάλιν, ἵνα σὲ χαριετήσῃ τὸ πένθος μου, καὶ ἵνα πεισθῶ, ὅτι καὶ ὁ ἔρωσ, ὡς σύ, εἶναι ἀθάνατος. Πονῶ, πο-
νῶ, καὶ ποθῶ αἰωνίως νὰ σφίγγω τὴν χεῖρα ἐκείνου, ἐνώπιον σοῦ, ὦ ἦλιε, ἐνώπιον σοῦ, ὦ οὐρανέ.»

ΑΛΚΥΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

—ΦΑΝΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

*Μέσα σὴν τόση σας χαρά,
Στὴν εὐτυχιὰ τὴν τόση
Καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιθυμῶ
Σ' εἰσᾶς νὰ φανερωθῇ.
"Ο, τι σεμνὸ κι' δλόφωτο
ἀπὸ τὴ φύσι ἐπῆρα,
Μὲ τῆς καρδιάς τὰ μῦρα
Τριγύρω σας πετᾷ.*

*Φέρνω μ' ἀχιτίδα ἀνέσπερη,
Τὴν πῆρα ἀπὸ τ' ἀστέρι
Π' ὄλα τ' ἀπόκρυφα τοῦ νοῦ
Καὶ τῆς καρδιάς μας ξέρει,
Ποῦ τῶχον πλάσει οἱ πόθοι μας,
Ἡ σκέψι μας ἡ πρώτη,
Ἡ ἀγνὴ τοῦ κόσμου νιότη
Ἐκεῖ φεγγοβολᾷ.*

*Μεσ' ἀπὸ κεῖ θὰ πέρνετε
Τὴ μαγικὴ γαλήνη
Ποῦ σὶά πιστά του τὰ παιδιὰ
Αὐτὸ τ' ἀστέρι δίνει,
Κ' ἐγὼ τῆς τέχνης λειτουργὸς
Ἐμίλησα μ' ἐκεῖνο
Κι' αὐτὸ τὸ ῥόδο δίνω
Ποῦ μῶδωσε κορυφά.*

12 Ἰουλίου 1902.

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΓΩΚΗΣ